

statement-מימרא- statement
 challenge-קושיא- challenge
 question-שאלה- question
 answer-תירוץ- answer
 proof-ראיה- proof

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ ממצא-key
 ■ ממצא-key

Talmud Navigator

שבת-כל כתבי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
נכרי שבא לכבות, אין אומרים לו כבה ואל תכבה - מפני שאין שביתתו עליהן.												■
אבל קטן שבא לכבות אין שומעין לו, מפני ששביתתו עליהן.												■
בדליקה התירו לומר כל המכבה אינו מפסיד.	רבי אמי:											◊
נימא מסייע ליה:												■
נכרי שבא לכבות אין אומרים לו כבה ואל תכבה - מפני שאין שביתתו עליהן.	[תנן]											◊
כבה הוא דלא אמרינן ליה, הא כל המכבה אינו מפסיד - אמרינן ליה.												◊
אל תכבה לא אמרינן ליה	אימא סיפא:											◊
וכל המכבה אינו מפסיד - נמי לא אמרינן ליה												◊
אלא: מהא ליכא למשמע מינה.												◊
מעשה ונפלה דליקה בחצירו של יוסף בן סימאי בשיחין, ובאו אנשי גיסטרא של ציפורי לכבות, מפני שאפטרופוס של מלך היה, ולא הניח מפני כבוד השבת, ונעשה לו נס וירדו גשמים וכיבו.	תנו רבנן:											◊
לערב שיגר לכל אחד מהן שתי סלעין, ולא פרכוס שבהן חמשים.												◊
וכששמעו חכמים בדבר אמרו: לא היה צריך לכך, שהרי שנינו: נכרי שבא לכבות אין אומרים לו כבה ואל תכבה.												◊
אבל קטן שבא לכבות אין שומעין לו מפני ששביתתו עליהן.												■
שמעת מינה: קטן אוכל נבלות - בית דין מצווין עליו להפרישו.												◊
בקטן העושה לדעת אביו.	רבי יוחנן:											◊
דכותה גבי נכרי - דקא עבדי לדעתיה דישראל, מי שרי?												◊
נכרי לדעתיה דנפשיה עביד.												◊
כופין קערה על גבי הנר בשביל שלא תאחוז בקורה, ועל צואה של קטן, ועל עקרב שלא תישך.												■
מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זכאי בערב, ואמר: חוששני לו מחטאת.	רבי יהודה:											◊
רב יהודה ורב ירמיה בר אבא ורב חנן בר רבא איקלעו לבי אבין דמן נשיקא, לרב יהודה ורב ירמיה בר אבא - אייתו להו פורייתא, לרב חנן בר רבא לא אייתו ליה.												◊
אשכחיה מתני ליה לבריה: ועל צואה של קטן מפני קטן.												◊
אבין שטיא מתני שטותא לבניה, והלא היא עצמה מוכנת לכלבים	אמר ליה: [רב חנן בר רבא]											◊
וכי תימא דלא חזיא ליה מאתמול												◊
נהרות המושכן ומעיינות הנובעין הרי הן כרגלי כל אדם.	והתניא:											◊
ואלא היכי אתנייה?												◊
אימא: על צואה של תרנגולים מפני קטן.												◊
ותיפוק ליה דהוי גרף של רעי.												◊
וכי תימא: גרף של רעי אגב מנא - אין, איהו גופיה - לא												◊
והא ההוא עכבר דאישתכה באיספרמקי דרב אשי												◊

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת ^ story-מעשה O key-מקרא: </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>															
שבת-כל כתבי	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קבא:			
	נקוטו בצוציתיה ואפקוה	ואמר להו: [רב אשי]	⚡											קבא:			
	באשפה.		!											קבא:			
	וקטן באשפה מאי בעי ליה?		⚡											קבא:			
	בחצר.		!											קבא:			
	חצר נמי, גרף של רעי הוא		⚡											קבא:			
	באשפה שבחצר.		!										◊	קבא:			
	ועל עקרב שלא תישך.													קבא: <			
	כל המזיקין נהרגין בשבת.	רבי יהושע בן לוי:												קבא:			
	חמשה נהרגין בשבת, ואלו הן: זכוב שבארץ מצרים, וצירעה שבנינוה, ועקרב שבחדייב, ונחש שבארץ ישראל, וכלב שוטטה בכל מקום.	מתוב רב יוסף:										⚡	◊	קבא:			
	מני?											^		קבא:			
	אילמא רבי יהודה											!		קבא:			
	מלאכה שאינה צריכה לגופה חייב עליה	הא אמר: [רבי יהודה]										⚡		קבא:			
	אלא לאו - רבי שמעון, והני הוא דשרי, אחרני - לא											!	◊	קבא:			
	ומאן נימא לן דהא מתרצתא היא, דילמא משבשתא היא?	רבי רמיה:										⚡		קבא:			
	אנא מתנינא לה ואותיבנא לה, ואנא מתרצנא לה - ברצו אחריו ודברי הכל.	רב יוסף:										!	◊	קבא:			
	ההורג נחשים ועקרבים בשבת אין רוח חסידים נוחה הימנו.	תני תנא קמיה דרבא בר רב הונא:											■	◊	קבא:		
	ואותן חסידים - אין רוח חכמים נוחה מהם.	אמר לו: [רבא בר רב הונא]											■	◊	קבא:		
	ופליגא דרב הונא												■	◊	קבא:		
	דרב הונא חזייה לההוא גברא דקא קטיל זיבורא												○	◊	קבא:		
	שלמיטניהו לכולהו?	אמר ליה: [רב הונא]											⚡	◊	קבא:		
	נודמנו לו נחשים ועקרבים, הרגן - בידוע שנודמנו לו להורגן, לא הרגן - בידוע שנודמנו להורגו, ונעשה לו נס מן השמים.	תנו רבנן:												■	◊	קבא:	
	בנישופין בו.	עולא ואיתימא רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												■	◊	קבא:	
	אמר רבי אבא בר כהנא: פעם אחת נפל אחד בבית המדרש, ועמד ניותי אחד והרגו.	[רבי אבא בר כהנא]												○	◊	קבא:	
	פגע בו כיוצא בו.	רבי:												■	◊	קבא:	
	פגע בו כיוצא בו - דשפיר עביד, או לא?	איבעיא להו:												^	◊	קבא:	
	מהו להרוג נחשים ועקרבים בשבת?	תא שמע: דרבי אבא בריה דרבי חייא בר אבא ורבי זירא הוו יתבי אקילעא דבי רבי ינאי, נפק מילתא מכינייהו, בעו מיניה מרבי ינאי:												^	!	◊	קבא:
	צירעה אני הורג, נחש ועקרב לא כל שכן?	אמר להו: [רבי ינאי]												!	!	◊	קבא:

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < O מעשה-story </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ! proof-ראיה ■ </p>		<p> מקרא-key: </p>																
שבת-כל כתבי		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																
מימרא																				
דילמא לפי תומו.																				קבא: ◊
רוק - דורסו לפי תומו.		דאמר רב יהודה:																		קבא: ■
נחש דורסו לפי תומו.		ואמר רב ששת:																		קבא: ■
עקרב - דורסו לפי תומו.		ואמר רב קטינא:																		קבא: ■
אבא בר מרתא דהוא אבא בר מניומי הוה מסקי ביה דבי ריש גלותא זוזי, אייתוהו קא מצערי ליה.																				קבא: ◊
הוה שדי רוקא, אמר להו ריש גלותא: אייתו מאנא סחיפו עלויה.																				קבא: ◊
לא צריכיתו		אמר להו: [אבא בר מרתא דהוא אבא בר מניומי]																		קבא: ◊
רוק דורסו לפי תומו.		הכי אמר רב יהודה:																		קבא: ◊
אמר להו: צורבא מרבנן הוא, שבקוהו.		[ריש גלותא]																		קבא: ◊
פמוטות של בית רבי מותר לטלטלן בשבת.		רבי אבא בר כהנא אמר רבי חנינא:																		קבא: ◊
בניטלין בידו אחת, או בשתי ידים?		אמר לו רבי זירא:																		קבא: ◊
כאותן של בית אביך.		אמר לו: [רבי אבא בר כהנא]																		קבב: ◊
קרונות של בית רבי מותר לטלטלן בשבת.		ואמר רבי אבא בר כהנא אמר רבי חנינא:																		קבב: ◊
בניטלין באדם אחד, או בשני בני אדם?		אמר לו רבי זירא:																		קבב: ◊
כאותן של בית אביך.		אמר לו: [רבי אבא בר כהנא]																		קבב: ◊
התיר להם רבי חנינא לבית רבי לשתות יין בקרונות של נכרי בחותם אחד - ולא ידענא אי משום דסבר לה כרבי אליעזר, אי משום אימתא דבי נשיאה.		ואמר רבי אבא בר כהנא:																		קבב: ◊
נכרי שהדליק את הנר - משתמש לאורו ישראל, ואם בשביל ישראל - אסור.																				קבב: ■
מילא מים להשקות בהמתו - משקה אחריו ישראל, ואם בשביל ישראל - אסור.																				קבב: ■
עשה נכרי כבש לירד בו - יורד אחריו ישראל, ואם בשביל ישראל - אסור.																				קבב: ■
מעשה ברבן גמליאל וזקנים שהיו באין בספינה, ועשה נכרי כבש לירד בו, וירדו בו רבן גמליאל וזקנים.																				קבב: ■
וצריכא, דאי אשמעינן נר - משום דנר לאחד נר למאה, אבל מים - ליגור דילמא אתי לאפוששי בשביל ישראל.																				קבב: ◊
וכבש למה לי?																				קבב: †
מעשה דרבן גמליאל וזקנים קמשמע לן.																				קבב: !
נכרי שליקט עשבים - מאכיל אחריו ישראל, ואם בשביל ישראל - אסור. מילא מים להשקות בהמתו - משקה אחריו ישראל, ואם בשביל ישראל - אסור. כמה דברים אמורים - שאין מכירו, אבל מכירו - אסור.		תנו רבנן:																		קבב: ◊
איני?																				קבב: †
מעמיד אדם בהמתו על גבי עשבים בשבת, אבל לא על גבי מוקצה בשבת		והאמר רב הונא אמר רבי חנינא:																		קבב: †
דקאים לה באפה, ואולא היא ואכלה.																				קבב: !
במה דברים אמורים - שאין מכירו, אבל מכירו - אסור.		אמר מר:																		קבב: ■
הא רבן גמליאל מכירו הוה																				קבב: †

<p> disputants-חולקים-♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-◊ insertion of an earlier segment-קודמת-< מעשה-story-0 </p>	<p> statement-מימרא-■ challenge-קושיא-⌘ question-שאלה-^ answer-תירוץ-! proof-ראיה-■ </p>
--	---

שבת-כל כתבי		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שלא בפניו הוה.	אב"י:								!	◊		קכב.
אפילו תימא בפניו, נר לאחד נר למאה.	רבא:								!	◊		קכב.
אמר להן רבן גמליאל: הואיל ושלא בפנינו עשאו - נרד בן	מיתבי:							⊠				קכב.
אימא: הואיל ועשאו נרד בו.								!				קכב.
עיר שישאל ונכרים דרין בתוכה והיתה בה מרחץ המרחצת בשבת, אם רוב נכרים - מותר לרחוץ בה מיד, אם רוב ישראל - ימתין בכדי שיחמו חמין	תא שמע:							⊠				קכב.
התם, כי מחממי - אדעתא דרובא מחממי.								!				קכב.
נר הדלוק במסיבה, אם רוב נכרים - מותר להשתמש לאורה, אם רוב ישראל - אסור. מחצה על מחצה - אסור.	תא שמע:							⊠				קכב.
התם נמי, כי מדלקי - אדעתא דרובא מדלקי.								!				קכב.
שמואל איקלע לבי אבין תורן, אתא ההוא נכרי אדליק שרגא.								○				קכב:
אהדרינהו שמואל לאפיה.	[שמואל]							○				קכב:
כיון דחזא דאייתי שטר וקא קרי, אמר: אדעתא דנפשיה הוא דאדליק, אהדרינהו איהו לאפיה גבי שרגא.	[שמואל]							○				קכב:
הדרן עלך כל כתבי												◊

<p> ◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מיקרא-key </p>		<p> ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
שבת-כל הכלים	מימרא	מאן דאמר											
כל הכלים ניטלין בשבת ודלותיהן עמהן, אף על פי שנתפרקו שאינן דומין לדלותות הבית, לפי שאינן מן המוכן.													קבב: מ
נוטל אדם קורנס לפצע בו את האגוזין, קרדום - לחתוך בו את הדבילה, מגירה - לגור בה את הגבינה, מגפירה - לגרוף בה את הגרוגרות, את הרחת ואת המלגו - לתת עליו לקטן, את הכוש ואת הכרכר - לתחוב בו, מחט של יד - ליטול בו את הקוץ, ושל סקאים - לפתוח בו את הדלת.													קבב: מ
כל הכלים ניטלין ואף על פי שנתפרקו בשבת													קבב: ג
ולא מיבעיא בחול? אדרבה, בשבת - מוכנין על גבי אביהן, בחול - אין מוכנין על גבי אביהן													קבב: ג
כל הכלים ניטלין בשבת ודלותיהן עמהן, אף על פי שנתפרקו בחול - ניטלין בשבת.	אביי, הכי קאמר:												קבב: ג
דלת של שידה ושל תיבה ושל מגדל - נוטלין, אבל לא מחזירין. ושל לול של תרנגולים - לא נוטלין ולא מחזירין.	תנו רבנן:												קבב: ג
בשלמא של לול של תרנגולים - קסבר: כיון דמחברי בארעא - יש בנין בקרקע, יש סתירה בקרקע. אלא של שידה ושל תיבה ושל מגדל מאי קסבר? אי קסבר יש בנין בכלים - יש סתירה בכלים, ואי אין סתירה בכלים אין בנין בכלים													קבב: ג
לעולם קסבר יש בנין בכלים ויש סתירה בכלים - ושניטלו קאמר.	אביי:												קבב: ג
שתי תשובות בדבר, חדא: דנטלין קתני, ועוד: מאי אבל לא מחזירין?	אמר לו רבא:												קבב: ג
קסבר אין בנין בכלים ואין סתירה בכלים, וגזירה שמא יתקע.	אלא אמר רבא:												קבב: ג
נוטל אדם קורנס כו'.													קבב: <
קורנס של אגוזין לפצע בו את האגוזין, אבל של נפחין - לא.	רב יהודה:												קבב: ג
דבר שמלאכתו לאיסור - אפילו לצורך גופו אסור.	קסבר: [רב יהודה]												קבב: ג
ואת הרחת ואת המלגו לתת עליו לקטן	אמר ליה רבה: אלא מעתה, סיפא דקתני:												קבב: ג
רחת ומלגו מי מייחדי ליה לקטן?													קבב: ג
קורנס של נפחין לפצע בו האגוזין.	אלא אמר רבה:												קבב: ג
דבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו - מותר.	קסבר: [רבה]												קבב: ג
מדוכה, אם יש בה שום - מטלטלין אותה, ואם לאו - אין מטלטלין אותה	איתיביה אביי לרבה:												קבב: ג
הא מני - רבי נחמיה היא	אמר ליה: [רבה]												קבב: ג
אין כלי ניטל אלא לצורך תשמישו.	דאמר: [רבי נחמיה]												קבב: ג
ושיון, שאם קצב עליו בשר - שאסור לטלטלן	איתיביה:												קבב: ג
סבר לשנויי ליה כרבי נחמיה, כיון דשמעה להא דאמר רב חנינא בר שלמיא משמיה דרב:	[רבה]												קבב: ג
הכל מודים בסיכי זיירי ומזורי דכיון דקפיד עלייהו - מייחד להו מקום	[רב חנינא בר שלמיא משמיה דרב]												קבב: ג
הני נמי: מייחד להו מקום.													קבב: ג
קורנס של זהבים שנינו	איתמר, רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:												קבב: ג
קורנס של בשמים שנינו.	רב שמן בר אבא:												קבב: ג
מאן דאמר דבשמים - כל שכן דזהבים													קבב: ג
מאן דאמר של זהבים - אבל דבשמים קפיד עלייהו.													קבב: ג

Talmud Navigator

◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מקרא-key:	שבת-כל הכלים	מירא	מאן דאמר										
	ואת הכוש ואת הכרכר כו'.											■	קבג.
	פנה שטמנה בתבן, וחררה שטמנה בגחלים, אם מגולה מקצתה - מותר לטלטלה. ואם לאו - אסור לטלטלה.		תנו רבנן:									◊	קבג.
	תוחבין בכוש או בכרכר והן מנערות מאילהם.		רבי אלעזר בן תדאי:									◊	קבג.
	הלכה כרבי אלעזר בן תדאי.		רב נחמן:									◊	קבג.
	למימרא דסבר רב נחמן טלטול מן הצד לא שמיה טלטול?										?		קבג.
	האי פוגלא, מלמעלה למטה - שרי, ממטה למעלה - אסיר		והאמר רב נחמן:									◊	קבג.
	הדר ביה רב נחמן מההיא.										!		קבג.
	מחט של יד ליטול בה כו'.											■	קבג.
	ילמדנו רבינו, מחט שניטל חררה או עוקצה מהו?		שלה ליה רבא בריה דרבה לרב יוסף:									◊	קבג.
	מחט של יד ליטול בה את הקוץ.		אמר ליה: [רב יוסף] תניתה:									!	קבג.
	וכי מה איכפת ליה לקוץ בין נקובה לבין שאינה נקובה?											!	קבג.
	מחט שניטל חררה או עוקצה - טהורה		אייתיביה:									?	קבג.
	טומאה אשבת קרמית? טומאה - כלי מעשה בעינן, לענין שבת - מידי דחוי בעינן, והא נמי חזיא למשקלא בה קוץ.		אביי:									!	קבג.
	מאן דקמותיב - שפיר קמותיב, מדלענין טומאה לאו מנא הוא - לענין שבת נמי לאו מנא הוא.		רבא:									■	קבג.
	מחט, בין נקובה בין שאינה נקובה - מותר לטלטלה בשבת, ולא אמרו נקובה אלא לענין טומאה בלבד		מיתיבי:									?	קבג.
	בגולמי עסקינן, זמנין דמימלך עליהו ומשוי להו מנא, אבל היכא דניטל חררה או עוקצה - אדם זורקה לבין גרוטאות.		תרגמא אביי אליבא דרבא:									!	קבג.
	אסובי ינוקא, רב נחמן אסיר		[רב נחמן]									◆	קבג.
	שרי		רב ששת:									◆	קבג.
	מנא אמינא לה		רב נחמן:									■	קבג.
	אין עושין אפיקטיוזין בשבת.		דתנן:									■	קבג.
	ורב ששת											?	קבג:
	התם לאו אורחיה, הכא - אורחיה.		[רב ששת]									!	קבג.
	מנא אמינא לה		רב ששת:									■	קבג.
	מחט של יד ליטול בה את הקוץ.		דתנן:									■	קבג.
	ורב נחמן											?	קבג.
	התם פקיד, הכא - לא פקיד.		[רב נחמן]									!	קבג.
	קנה של זיתים, אם יש קשר בראשו - מקבל טומאה, ואם לאו - אין מקבל טומאה.											■	קבג.
	בין כך ובין כך ניטל בשבת.											■	קבג.
	אמאי? פשוטי כלי עץ הוא, ופשוטי כלי עץ אינן מקבלין טומאה מאי טעמא - דומיא דשק בעינן.											?	קבג.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>■ מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

שבת-כל הכלים	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קבג
בשעה שמהפך בזיתים הופכו ורואה בו.	תנא משמיה דרבי נחמיה:												קבג
כל הכלים ניטלין, חוץ מן המסר הגדול ויתד של מחרישה.	רבי יוסי:												קבג
האי אוכלא דקצרי כיתד של מחרישה דמיא.	רב נחמן:												קבג
חרבא דאושכפי, וסכינא דאשכבתא, וחצינא דנגרי - כיתד של מחרישה דמי.	אביי:												קבג
בראשונה היו אומרים שלשה כלים ניטלין בשבת: מקצוע של דבילה, וזוהמא ליסטרן של קדרה וסכין קטנה שעל גבי שלהן. התירו, וחזרו והתירו, וחזרו והתירו, עד שאמרו: כל הכלים ניטלין בשבת חוץ מן מסר הגדול ויתד של מחרישה.	תנו רבנן:												קבג
מאי התירו וחזרו והתירו וחזרו והתירו?													קבג
התירו דבר שמלאכתו להיתר לצורך גופו, וחזרו והתירו דבר שמלאכתו להיתר לצורך מקומו, וחזרו והתירו דבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו - אין, לצורך מקומו - לא. ועדיין, בידו אחת - אין, בשתי ידיו - לא. עד שאמרו: כל הכלים ניטלין בשבת, ואפילו בשתי ידים.	אביי:												קבג
מכדי התירו קתני, מה לי לצורך גופו מה לי לצורך מקומו?	אמר ליה רבא:												קבג
התירו דבר שמלאכתו להיתר בין לצורך גופו ובין לצורך מקומו, וחזרו והתירו מחמה לצל, וחזרו והתירו דבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו ולצורך מקומו - אין, מחמה לצל - לא. ועדיין, באדם אחד - אין, בשני בני אדם - לא. עד שאמרו כל הכלים ניטלין בשבת אפילו בשני בני אדם.	אלא אמר רבא:												קבג
מדוכה, אם יש בה שום - מטלטלין אותה, ואם לאו - אין מטלטלין אותה	איתיביה אביי:												קבג
הכא במאי עסקינן - מחמה לצל.													קבג
ושיון שאם קצב עליו בשר שאסור לטלטלן	איתיביה:												קבג
הכא נמי, מחמה לצל.													קבג
בימי נחמיה בן חכליה נשנית משנה זו, דכתיב (נחמיה יג) בימים ההמה ראיתי ביהודה דרכים גתות בשבת ומביאים הערימות.	רבי חנינא:												קבג
קנין ומקלות גלוסטרא ומדוכה כולן קודם התרת כלים נשנו.	רבי אלעזר:												קבג
קנין													קבג
לא סידור הקנין ולא נטילתן דוחה את השבת.	דתנן:												קבג
מקלות													קבג
מקלות דקין חלקין היו שם ומניחו על כתפו ועל כתף חבירו ותולה ומפשיט.	דתנן:												קבג
ארבעה עשר שחל להיות בשבת מניח ידו על כתף חבירו, ויד חבירו על כתפו, ותולה ומפשיט.	רבי אלעזר:												קבג
גלוסטרא													קבג
נגר שיש בראשו גלוסטרא, רבי יהושע אומר: שומטה מן פתח זה ותולה בחבירו בשבת	דתנן: [רבי יהושע]												קבג
הרי הוא ככל הכלים ומיטלטל בחצר.	רבי טרפון:												קבג
מדוכה													קבג
הא דאמרן.													קבג
ממאי? דילמא לעולם אימא לך - לאחר התרת כלים נשנו.	רבה:												קבג
קנים טעמא מאי - משום איעפוש, בהאי פורתא לא מיעפש.													קבג

<p> ◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review ^ מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>														
מקרא-key:	שבת-כל הכלים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
	מקלות - אפשר כרבי אלעזר												◊	קכד.
	גלוסטרא - כדרכי נאי												◊	קכד.
	בחצר שאינה מעורבת עסקינן	דאמר רבי ינאי:											◊	קכד.
	תוך הפתח כלפנים דמי - וקמטלטל מנא דבתים בחצר.	רבי יהושע סבר:											◊	קכד.
	תוך הפתח כלחוץ דמי - ומנא דחצר בחצר קא מטלטל.	ורבי טרפון סבר:											◊	קכד.
	מדוכה - רבי נחמיה היא.												◊	קכד.
	כל הכלים ניטלין לצורך ושלא לצורך	[ת"ק]											◊	קכד.
	אין ניטלין אלא לצורך.	רבי נחמיה:											◊	קכד.
	מאי לצורך ומאי שלא לצורך?												◊	קכד.
	לצורך - דבר שמלאכתו להיתר לצורך גופו. שלא לצורך - דבר שמלאכתו להיתר לצורך מקומו. ודבר שמלאכתו לאיסור, לצורך גופו - אין, לצורך מקומו - לא.	רבה: [ת"ק]											◊	קכד.
	ואפילו דבר שמלאכתו להיתר, לצורך גופו - אין, לצורך מקומו - לא.	ואתא רבי נחמיה למימר:											◊	קכד.
	לצורך מקומו שלא לצורך קרית ליה?	אמר ליה רבא:											◊	קכד.
	לצורך - דבר שמלאכתו להיתר, בין לצורך גופו בין לצורך מקומו. שלא לצורך - ואפילו מחמה לצל. ודבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו ולצורך מקומו - אין, מחמה לצל - לא.	אלא אמר רבא: [ת"ק]											◊	קכד.
	ואפילו דבר שמלאכתו להיתר, לצורך גופו ולצורך מקומו - אין, מחמה לצל - לא.	ואתא רבי נחמיה למימר:											◊	קכד.
	לרבה אליבא דרבי נחמיה, הני קערות היכי מטלטלינן?	יחיב רב ספרא ורב אחא בר הונא ורב הונא בר חנינא ויתבי וקאמרי:											◊	קכד.
	מידי דהוה אגרף של רעי.	אמר להו רב ספרא:											◊	קכד.
	למר, אליבא דרבי נחמיה הני קערות היכי מטלטלינן להו?	אמר ליה אביי לרבה:											◊	קכד.
	רב ספרא חברין תרגמה - מידי דהוה אגרף של רעי.	אמר ליה: [רבה]											◊	קכד.
	מדוכה, אם יש בה שום - מטלטלין אותה, ואם לאו - אין מטלטלין אותה	איתיביה אביי לרבא:											◊	קכד.
	הכא במאי עסקינן - מחמה לצל.												◊	קכד.
	ושוין שאם קיצב עליו בשר שאסור לטלטלן	איתיביה:											◊	קכד.
	הכא נמי מחמה לצל.												◊	קכד.
	אין סומכין את הקדירה בבקעת, וכן בדלת.	והא דתנן:											◊	קכד.
	והא בקעת דביום טוב - דבר שמלאכתו להיתר הוא, אלמא: דבר שמלאכתו להיתר, בין לצורך גופו בין לצורך מקומו אסור												◊	קכד.
	התם מאי טעמא - כיון דבשבת דבר שמלאכתו לאיסור הוא, גזירה יום טוב אטו שבת.												◊	קכד.
	וכי תימא שבת גופיה תישתרי, דהא דבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו ולצורך מקומו שרי												◊	קכד.
	הני מילי - היכא דאיכא תורת כלי עליו, היכא דליכא תורת כלי עליו - לא.												◊	קכד.
	ומי גזרינן?												◊	קכד.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

שבת-כל הכלים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
משילין פירות דרך ארוכה ביום טוב, אבל לא בשבת.	והתנן:											⊖
ומי לא גורנין?												⊖
אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד	והתנן:											⊖
לא קשיא. הא - רבי אליעזר, הא - רבי יהושע.	רב יוסף:											⊖
אותו ואת בנו שנפלו לבור, רבי אליעזר אומר: מעלה את הראשון על מנת לשוחטו ושוחטו, והשני עושה לו פרנסה במקומו בשביל שלא ימות.	דתיא: [רבי אליעזר]											⊖
מעלה את הראשון על מנת לשוחטו ואינו שוחטו, ומערים ומעלה את השני. רצה - זה שוחט, רצה - זה שוחט.	רבי יהושע:											⊖
ממאי? דילמא עד כאן לא קאמר רבי אליעזר התם - אלא דאפשר לפרנסה, אבל היכא דלא אפשר לפרנסה - לא. אי נמי עד כאן לא קאמר רבי יהושע התם - דאפשר בהערמה, אבל היכא דלא אפשר בהערמה - לא.												⊖
לא קשיא, הא - בית שמאי, הא - בית הלל.	אלא אמר רב פפא:											⊖
אין מוציאין את הקטן ואת הלולב ואת ספר תורה לרשות הרבים	דתנן, בית שמאי:											⊖
מתירין.	בית הלל:											⊖
אימר דשמעת להו לבית שמאי הוצאה - טלטול מי שמעת להו?												⊖
וטלטול גופיה, לאו משום הוצאה היא?												⊖
ואף רב סבר לה להא דרבא												⊖
מר שלא יגב - זהו טלטול שלא לצורך, ואסור.	דאמר רב:											⊖
טעמא - שלא יגב, אבל לצורך גופו ולצורך מקומו - מותר.												⊖
איני?												⊖
איתו ליה שותא לכהנא ליתבי עליה.	והא רב כהנא איקלע לבי רב, ואמר:											⊖
לאו למימרא דדבר שמלאכתו לאיסור לצורך גופו - אין, לצורך מקומו - לא?												⊖
שקולו שותא מקמי כהנא	הכי אמר להו: [רב]											⊖
ואי בעית אימא: התם מחמה לצל הוה.												⊖
רב מרי בר רחל הוה ליה ההיא בי סדיותא בשמשא, אתא לקמיה דרבא. אמר ליה: מהו לטלטלינהו?	[רב מרי בר רחל]											⊖
שרי.	אמר ליה: [רבא]											⊖
אית לי אחרינא.	[רב מרי בר רחל]											⊖
חזו לאורחיין.	[רבא]											⊖
אית לי נמי לאורחים.	[רב מרי בר רחל]											⊖
גלית אדעתך דכרבה סבירא לך, לכולי עלמא - שרי, לדידך - אסיר.	אמר ליה: [רבא]											⊖
מכבדות של מילתא - מותר לטלטלן בשבת, אבל של תמרה - לא.	רבי אבא אמר רבי חייא בר אשי אמר רב:											⊖
אף של תמרה.	רבי אלעזר:											⊖
במאי עסקינן?												⊖

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

שבת-כל הכלים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אילימא לצורך גופו ולצורך מקומו											!	קבד:	
בהא לימא רב של תמרה לא? והא רב כרבא סבירא ליה											ז	קבד:	
אלא מחמה לצל											!	קבד:	
בהא לימא רבי אלעזר אף של תמרה?											ז	קבד:	
לעולם מחמה לצל											!	קבד:	
אימא: וכן אמר רבי אלעזר.											■	קבד:	
כל הכלים הניטלין בשבת - שבריהן ניטלין עמהן, ובלבד שיהו עושין מעין מלאכה, שברי עריבה - לכסות בהן את פי החבית, שברי זכוכית - לכסות בהן את פי הפך.	[רבי מאיר]											■	קבד:
בלבד שיהו עושין מעין מלאכתן, שברי עריבה - לצוק לתוכן מקפה, ושל זכוכית - לצוק לתוכן שמן.	רבי יהודה:											■	קבד:
מחלוקת שנשברו מערב שבת	רב יהודה אמר שמואל:										◆	קבד:	
מעין מלאכתן - אין. מעין מלאכה אחרת - לא.	דמר סבר: [רבי יהודה]										◆	קבד:	
אפילו מעין מלאכה אחרת.	ומר סבר: [ת"ק]										◆	קבד:	
אבל נשברו בשבת - דברי הכל מותרין, הואיל ומוכנין על גבי אביהן - מותר.	[דברי הכל]										■	קבד:	
מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים.	מותיב רב זוטרא:										ז	קבד:	
דנשברו אימת?											^	קבד:	
אילימא דנשברו מערב יום טוב											!	קבד:	
עצים בעלמא נינהו											ז	קבד:	
אלא לאו - ביום טוב											!	קבד:	
מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים	וקתני:										■	קבד:	
מחלוקת שנשברו בשבת	אלא, אי איתמר הכי איתמר, אמר רב יהודה אמר שמואל:										◆	קבד:	
מוכן הוא	דמר סבר: [ת"ק]										◆	קבד:	
נולד הוא.	ומר סבר: [רבי יהודה]										◆	קבד:	
אבל מערב שבת - דברי הכל מותרין הואיל והוכנו למלאכה מבעוד יום.	[דברי הכל]										■	קבד:	
מסיקין בכלים ואין מסיקין בשברי כלים.	תני חדא:										■	קבד:	
כשם שמסיקין בכלים כך מסיקין בשברי כלים.	ותניא אידך:										■	קבד:	
אין מסיקין לא בכלים ולא בשברי כלים.	ותניא אידך:										■	קבד:	
הא - רבי יהודה, הא - רבי שמעון, הא - רבי נחמיה.											!	קבד:	
הני ליבני דאישתור מבנינא - שרי לטלטלינהו, דחזו למיזגא עלייהו. שרגינהו - ודאי אקצינהו.	רב נחמן:										■	קבד:	
חרס קטנה מותר לטלטל בחצר, אבל בכרמלית - לא.	רב נחמן אמר שמואל:										◆	קבד:	

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת ^ O מעשה-story </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ! ! proof-ראיה ■ </p>		<p> מקרא-key: </p>											
שבת-כל הכלים	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
אפילו בכרמלית, אבל ברשות הרבים - לא.	ורב נחמן דידיה אמר:										♦	◊	קבד:		
אפילו ברשות הרבים.	ורבא אמר:										♦	◊	קבד:		
ואודא רבא לטעמיה											■		קבד:		
דרבא הוה קאזיל בריתקא דמחזוא, אתווסאי מסאניה טינא, אתא שמעיה שקל חספא וקא מכפר ליה, רמו ביה רבנן קלא. אמר: לא מיסתייא דלא גמירי, מיגמר נמי מגמרי? אילו בחצר הואי - מי לא הוה חזיא לכסויי ביה מנא? הכא נמי - חזיא לדידי.	[רבא]										○	■	קבד:		
מגופת חבית שנכתתה - מותר לטלטל בשבת.	רב יהודה אמר שמואל:										■	◊	קבד:		
מגופה שנכתתה - היא ושבריה מותר לטלטלה בשבת, ולא יספות ממנה שבר לכסות בה את הכלי ולסמוך בה כרעי המטה, ואם זרקת באשפה - אסור.	תניא נמי הכי:										■	◊	קבד:		
אלא מעתה, זריק ליה לגלימיה - הכי נמי דאסור?	מתקף לה רב פפא:										‡		קבד:		
אם זרקת מבעוד יום לאשפה - אסורה.	אלא אמר רב פפא:										■	◊	קבה.		
קרומיות של מחצלת מותר לטלטלם בשבת.	בר המדורי אמר שמואל:										■	◊	קבה.		
מאי טעמא?											^		קבה.		
מחצלת גופא למאי חזיא - לכסויי ביה עפרא, הני נמי חזיין לכסויי בהו טינופת.	רבא, בר המדורי אסברא ליה:										■	!	◊	קבה.	
שירי פרוזמיות אסור לטלטלן בשבת.	רבי זירא אמר רב:										■	◊	קבה.		
במטלניות שאין בהן שלש על שלש, דלא חזיין לא לעניים ולא לעשירים.	אביי:										■	◊	קבה.		
שברי תנור ישן הרי הן ככל הכלים הניטלין בחצר. דברי רבי מאיר.	תנור רבנן: [רבי מאיר]										♦	■	◊	קבה.	
אין ניטלין.	רבי יהודה:										♦	■	◊	קבה.	
על שברי תנור ישן שניטלין בשבת, ועל כיסויי שאינו צריך בית יד.	העיד רבי יוסי משום רבי אליעזר בן יעקב:										■	◊	קבה.		
במאי קמיפלגי?											^		קבה.		
בעושיין מעין מלאכה, ואין עושיין מעין מלאכתן קמיפלגי, ואודא רבי יהודה לטעמיה, ורבי מאיר לטעמיה.	אביי:										!	◊	קבה.		
אי הכי, אדמיפלגי בשברי תנור - ליפלגו בשברי כלים בעלמא	מתקף לה רבא:										‡		קבה.		
בשברי דהאי תנור קמיפלגי	אלא אמר רבא:										!	◊	קבה.		
נתנו על פי הבור או על פי הדות ונתן שם אבן, רבי יהודה אומר: אם מסיק מלמטה והוא נסוק מלמעלה - טמא, ואם לאו - טהור.	דתנן: [רבי יהודה]										♦	■	!	◊	קבה.
הואיל והוסק מכל מקום טמא.	חכמים:										♦	■	!	◊	קבה.
ובמאי קמיפלגי											^		קבה.		
בהאי קרא: (ויקרא יא) תנור וכירים יתן טמאים הם וטמאים יהיו לכם.											!		קבה.		
מחוסר נתיצה - טמא, שאין מחוסר נתיצה - טהור.	רבי יהודה סבר:										♦	■	!	◊	קבה.
טמאים יהיו לכם - מכל מקום.	רבנן סברי:										♦	■	!	◊	קבה.
ורבנן נמי, הכתיב יתן											‡		קבה.		
ההוא לאידך גיסא, דסלקא דעתך אמינא: כיון דחבריה בארעא - כגופא דארעא דמי, קא משמע לן.	[רבנן]										!		קבה.		

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < O מעשה-story </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ! ! proof-ראיה ■ </p>		<p> key-מקרא: </p>											
שבת-כל הכלים		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא															
ואידך נמי, הכתיב טמאים יהיו לכם				ז											קכה.
ההיא כדרב יהודה אמר שמואל	[רבי יהודה]			!											קכה.
מחלוקת בהיסק ראשון, אבל בהיסק שני - אפילו תלוי בצואר גמל.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:			!											קכה.
והיסק ראשון לרבנן - אפילו תלוי בצואר גמל.	עולא:			■											קכה.
אי הכי, אדמיפליגי בשברי תנור - ליפלגו בתנור גופה השתא תנור גופה - לרבי יהודה לא הוי מנא, שבריו מיבעיא?	מתקף לה רב אשי:							ז							קכה.
לעולם כדארמין מעיקרא, ובעושה מעשה טפקא	אלא אמר רב אשי:											!			קכה.
לדידי - אפילו בעושים מעין מלאכה, אלא לדידך - אודי לי מיהא דכהאי גוונא מלאכתו הוא.	ורבי מאיר לדבריו דרבי יהודה קאמר:											!			קכה.
לא דמי, התם - הסקו מבפנים, הכא - הסקו מבחוץ, התם - מעומד, הכא - לאו מעומד.	ורבי יהודה:											!			קכה.
על שברי תנור ישן שנטילין בשבת ועל כסויו שאינו צריך בית יד.	העיד רבי יוסי משום רבי אליעזר בן יעקב:													■	קכה.
כמאן מטלטלינן האידינא כיסוי דתנורי דמתא מחסיא דאין להם בית אחיזה, כמאן - כרבי אליעזר בן יעקב.	רבינא:													■	קכה.
האבן שבקירויה, אם ממלאין בה ואינה נופלת - ממלאין בה, ואם לאו - אין ממלאין בה.														■	קכה.
זמורה שהיא קשורה בטפיה - ממלאין בה בשבת.														■	קכה.
פקק החלון, רבי אליעזר אומר: בזמן שהוא קשור ותלוי - פוקקין בו, ואם לאו - אין פוקקין בו.	[רבי אליעזר]													♦	קכה.
בין כך ובין כך פוקקין בו.	חכמים:													♦	קכה.
אבן שעל פי החבית מטה על צידה והיא נופלת.	תנן התם:													■	קכה.
לא שנו אלא בשוכח, אבל במניח - נעשה בסיס לדבר האסור.	רבה אמר רבי אמי אמר רבי יוחנן:													♦	קכה.
לא שנו אלא בשוכח, אבל במניח - נעשה כיסוי להחבית.	רב יוסף אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן:													♦	קכה.
מותבינן אשמעתין: האבן שבקירויה אם ממלאין בה ואינה נופלת ממלאין בה	רבה:													ז	קכה.
ולא היא, התם כיון דהדקה - שריא דופן.														!	קכה.
ומותבינן אשמעתין: אם לאו אין ממלאין בה	רב יוסף:													ז	קכה.
ולא היא, התם כיון דלא הדקה - בטולי בטלה.														!	קכה.
במאי קמיפליגי?														^	קכה.
בעינן מעשה	מר סבר: [רבי אמי]													!	קכה.
לא בעינן מעשה.	ומר סבר: [רב אסי]													!	קכה.
ואודו לטעמייהו														■	קכה.
פעם אחת הלך רבי למקום אחד ומצא נדבך של אבנים, ואמר לתלמידיו: צאו וחשבו כדי שנושב עליהן למחר, ולא הצריכן רבי למעשה.	דכי אתא רב דימי אמר רבי חנינא ואמרי לה אמר רבי זירא אמר רבי חנינא:													♦	קכה.
הצריכן רבי למעשה.	ורבי יוחנן אמר:													♦	קכה.
מאי אמר להו?														^	קכה.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>												
<p>מקרא-key:</p>														
שבת-כל הכלים														
מימרא														
מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
צאו ולמדום אמר להו.	רבי אמרי:	!	◆	■										קבה:
צאו ושפפום אמר להו.	רבי אסי	!	◆	■										קבה:
סואר של קורות הוה	איתמר, רבי יוסי בן שאול:			■										קבה:
גשוש של ספינה הוה.	רבי יוחנן בן שאול			■										קבה:
מאן דאמר גשוש - כל שכן סואר, ומאן דאמר סואר, אבל גשוש - קפיד עליה.				■										קבה:
זמורה שהיא קשורה כו'.													■	קבה: <
קשורה - אין, לא קשורה - לא, לימא מתניתין דלא כרבן שמעון בן גמליאל													⚡	קבה:
חריות של דקל שגדרן לעצים ונמלך עליהן לשיבה - צריך לקשור	דתניא: [ת"ק]											◆	⚡	קבה:
אין צריך לקשור.	רבן שמעון בן גמליאל:											◆	⚡	קבה:
אפילו תימא רבן שמעון בן גמליאל, הכא במאי עסקינן - במחוכרת כאביה.	רב ששת:												!	קבה:
אי הכי קא משתמש במחוכר לקרקע													⚡	קבה:
למטה משלשה.													!	קבה:
אפילו תימא בתלושה, גזירה שמא יקטום.	רב אשי:												!	קבה:
פקק החלון כו'.													■	קבה: <
הכל מודים שאין עושים אהל עראי בתחלה ביום טוב, ואין צריך לומר בשבת. לא נחלקו אלא להוסיף יוחנן:	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												■	קבה:
אין מוסיפין ביום טוב, ואין צריך לומר בשבת.	שרבי אליעזר אומר:											◆	■	קבה:
מוסיפין בשבת, ואין צריך לומר ביום טוב.	והכמים אומרים:											◆	■	קבה:
והכמים אומרים בין כך ובין כך פוקקין בו.													■	קבה: <
מאי בין כך ובין כך?													▲	קבה:
בין קשור בין שאינו קשור, והוא שמתוקן.	רבי אבא אמר רב כהנא:												!	קבו.
ולימא מר בין תלוי ובין שאינו תלוי והוא שקשור	אמר ליה רבי ירמיה:												⚡	קבו.
כמהלוקת כאן כך מהלוקת בנגר הנגר.	דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												⚡	קבו.
נגר הנגר - נועלין בו במקדש אבל לא במדינה, והמונה - כאן וכאן אסור.	דתנן: [ת"ק]											◆	■	קבו.
אומר: המונה - במקדש והנגר - במדינה.	רבי יהודה:											◆	■	קבו.
איזהו נגר הנגר שנועלין בו במקדש אבל לא במדינה - כל שקשור ותלוי וראשו מגיע לארץ.	ותניא: [ת"ק]											◆	⚡	קבו.
זה - אף במדינה מותר, אלא איזהו שבמדינה אסור - כל שאינו לא קשור ולא תלוי, ושומטו ומניחו בקרן זוית.	רבי יהודה:											◆	⚡	קבו.
מאן תנא נגר הנגר - רבי אליעזר היא	ואמר רבי יהושע בר אבא משמיה דעולא:											◆	⚡	קבו.
אנא דאמרי - כי האי תנא	אמר ליה: [רבי אבא]												!	קבו.
קנה שהתקינו בעל הבית להיות פותח ונועל בו, בזמן שקשור ותלוי בפתח - פותח ונועל בו, אין קשור ותלוי - אין פותח ונועל בו.	דתניא: [ת"ק]											◆	■	קבו.

<p> ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof O מעשה-story < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment ◇ מירא-statement ⚡ קושיא-challenge </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
שבת-כל הכלים	מירא	מאן דאמר									
מתוקן, אף על פי שאינו קשור.	רבן שמעון בן גמליאל:		◆	!							קכו.
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל.	רב יהודה בר שילת אמר רב אסי אמר רבי יוחנן:			■							קכו.
ומי אמר רבי יוחנן הכי?				⚡							קכו.
כל כסווי הכלים שיש להם בית אחיזה - ניטלין בשבת.	והתנן:		■	⚡							קכו.
והוא שיש תורת כלי עליהן	ואמר רב יהודה בר שילת אמר רב אסי אמר רבי יוחנן:		■	⚡							קכו:
וכי תימא: הכא נמי דאיכא תורת כלי עליו.				!							קכו:
ומי בעי רבן שמעון בן גמליאל תורת כלי עליו?				⚡							קכו:
חריות של דקל שגדרן לשם עצים ונמלך עליהן לשיבה - צריך לקשר	והתניא: [ת"ק]		⚡	◆							קכו:
אין צריך לקשר.	רבן שמעון בן גמליאל:		⚡	◆							קכו:
רבי יוחנן סבירא ליה כוותיה בחדא, ופליג עליה בחדא.				!							קכו:
הלכה כרבי אליעזר.	דרש רבי יצחק נפחא אפתחא דריש גלותא:									■	קכו:
ומדבריהם למדנו שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת	מתיב רב עמרם:								⚡		קכו:
מאי דעתך - משום דקתני סתמא, נגר הנגרר נמי סתמא היא ואפילו הכי - מעשה רב.	אמר ליה אבוי:									!	קכו:
כיסוי הכלים שיש להם בית אחיזה - ניטלין בשבת.	[ת"ק]										מ
במה דברים אמורים - בכיסוי קרקעות, אבל בכיסוי הכלים - בין כך ובין כך ניטלין בשבת.	רבי יוסי:										קכו:
והוא שיש תורת כלי עליהן.	רב יהודה בר שילת אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן:										קכו:
דכולי עלמא, כסוי קרקעות אם יש להן בית אחיזה - אין, אי לא - לא. כסוי הכלים, אף על גב דאין להם בית אחיזה. כי פליגי - בכלים דחברינהו בארעא											קכו:
גזרינן	מר סבר: [ת"ק]								◆	■	קכו:
לא גזרינן.	ומר סבר: [רבי יוסי]								◆	■	קכו:
כי פליגי - בכיסוי תנור	לישנא אחרינא:									■	קכו:
מדמי ליה לכיסוי קרקע	מר: [ת"ק]								◆	■	קכו:
מדמי ליה לכיסוי כלים.	ומר: [רבי יוסי]								◆	■	קכו:
הדרן עלך כל הכלים											◇

<p> ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review ^ מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key: </p>		<p> ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>											
שבת-מפנין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מפנין אפילו ארבע וחמש קופות של תבן ושל תבואה מפני האורחים, ומפני בטול בית המדרש, אבל לא את האוצר.													
מפנין תרומה טהורה, ודמאי, ומעשר ראשון שניטלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שנפדו, והתרומוס היבש - מפני שהוא מאכל לעזים.													
אבל לא את הטבל, ולא את מעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ולא את מעשר שני והקדש שלא נפדו, ולא את הלוף ולא את החרדל.		[ת"ק]											
מתיר בלוף מפני שהוא מאכל עורבין.		רבן שמעון בן גמליאל:											
חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדים, אם התקינו למאכל בהמה - מטלטלין אותן, ואם לאו - אין מטלטלין אותן.													
השתא חמש מפנין, ארבע מיבעיא?													
ארבע מחמשושחמא אוצר גדול. ומאי אבל לא את האוצר - שלא יתחיל באוצר תחלה. ומני - רבי יהודה היא, דאית ליה מוקצה.		רב הסדא:											
ארבע וחמש. כדאמרי אינשי ואי בעי - אפילו טובא נמי מפנין. ומאי אבל לא את האוצר - שלא יגמור כולו דילמא אתי לאשוויי גומות, אבל אתחולי מתחיל. ומני - רבי שמעון היא, דלית ליה מוקצה.		שמואל:											
אין מתחילין באוצר תחילה, אבל עושה בו שביל כדי שיכנס ויצא.		תנו רבנן:											
עושה בו שביל? והא אמרת אין מתחילין.													
הכי קאמר: עושה בו שביל ברגליו בכניסתו וכיציאתו.													
תבואה צבורה, בזמן שהתחיל בה מערב שבת - מותר להסתפק ממנה בשבת, ואם לאו - אסור להסתפק ממנה בשבת, דברי רבי שמעון.		תנו רבנן: [רבי שמעון]											
מתיר.		רבי אחא:											
כלפי לייא?													
אלא אימא: דברי רבי אחא ורבי שמעון מתיר.													
כמה שיעור תבואה צבורה - לתך.		תנא:											
שיעור תבואה צבורה בכמה?		בעא מיניה רב נחומי בר זכריה מאביי:											
הרי אמרו שיעור תבואה צבורה - לתך.		אמר ליה: [אביי]											
הני ארבע וחמש קופות דקאמר, בארבע וחמש קופות - אין, טפי - לא, אלמא: למעוטי בהילוכא עדיף. או דילמא: למעוטי משוי עדיף?		איבעיא להו:											
מפנין אפילו ארבע וחמש קופות של כדי שמן ושל כדי יין.		תא שמע, דתני חדא:											
בעשר ובחמש עשרה.		ותניא אידך:											
מאי לאו בהא קמיפלגי - דמר סבר: מעוטי בהילוכא עדיף, ומר סבר: מעוטי במשוי עדיף?													
לא, דכולי עלמא מעוטי בהילוכא עדיף. ומי סברת בעשר ובחמש עשרה אקופות קאי? אכדון קאי. ולא קשיא, הא - דמשתקלי חד חז בקופה, והא - דמישתקלי תרי תרי, והא - דמשתקלי תלתא תלתא, ובדקורי דהרפניא.													
הני ארבע וחמש דקאמר אף על גב דאית ליה אורחין טובא או דילמא הכל לפי האורחין		איבעיא להו:											
ואם תמצא לומר הכל לפי האורחין חד גברא מפני לכולהו או דילמא גברא גברא מפני לנפשיה?													
פעם אחת הלך רבי למקום אחד וראה מקום דחוק לתלמידים, ויצא לשדה ומצא שדה מלאה עומרים ועימר רבי כל השדה כולה.		תא שמע: דאמר רבה אמר רבי חייא:											
פעם אחת הלך רבי חייא למקום אחד וראה מקום דחוק לתלמידים, ויצא לשדה ומצא שדה מלאה עומרים ועימר רבי חייא כל השדה כולה.		ורב יוסף אמר רבי הושעיא:											
שמע מינה: הכל לפי האורחין.													

Talmud Navigator

<p> disputants ♦ חולקים- central point for summary and review ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment < מובאה של פסיקה קודמת- story O מעשה- key-מקרא: </p>		<p> statement-מימרא- challenge ? קושיא- question-שאלה- answer ! תירוץ- proof-ראיה- </p>											
שבת-מפנין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
חד גברא מפני ליה לכולא, או דילמא כל גברא וגברא מפני לנפשיה?	ועדיין תבעי לך:												קכו.
ועימר רבי.	תא שמע:												קכו.
ולטעמיד, רבי בדנפשיה עימר?													קכו.
אלא: צוה ועימר, ולעולם כל חד וחד מפני לנפשיה.													קכו.
מפני האורחין וכו'.													קכו.
גדולה הכנסת אורחין כהשכמת בית המדרש, דקתני מפני האורחין ומפני בטול בית המדרש.	רבי יוחנן:												קכו.
יותר מהשכמת בית המדרש, דקתני מפני האורחין והדר ומפני בטול בית המדרש.	ורב דימי מנהרדעא אמר:												קכו.
גדולה הכנסת אורחין מהקבלת פני שכינה, דכתיב (בראשית יח) ויאמר אדני אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבר וגו'.	רב יהודה אמר רב:												קכו.
בא וראה, שלא כמדת הקדוש ברוך הוא מדת בשר ודם: מדת בשר ודם - אין קטן יכול לומר לגדול המתן עד שאבא אצלך, ואילו בהקדוש ברוך הוא כתיב ויאמר אדני אם נא מצאתי וגו'.	רבי אלעזר:												קכו.
ששה דברים אדם אוכל פירותיהן בעולם הזה, והקרן קיימת לו לעולם הבא. ואלו הן: הכנסת אורחין, וביקור חולים, ועיון תפלה, והשכמת בית המדרש, והמגדל בניו לתלמוד תורה, והדן את חברו לכף זכות.	רב יהודה בר שילא אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן:												קכו.
איני?													קכו.
אלו דברים שאדם עושה אותם ואוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא, ואלו הן: כיבוד אב ואם וגמילות חסדים והבאת שלום שבין אדם לחברו ותלמוד תורה כנגד כולם	והא אנן תנן:												קכו.
הני - אין, מידי אחרינא - לא													קכו.
הני נמי בהני שייכי.													קכו:
הדן חבירו לכף זכות דנין אותו לזכות.	תנו רבנן:												קכו:
ומעשה באדם אחד שירד מגליל העליון ונשכר אצל בעל הבית אחד בדרום שלש שנים.													קכו:
ערב יום הכפורים אמר לו: תן לי שכרי, ואלך ואזון את אשתי ובני.													קכו:
אמר לו: אין לי מעות.													קכו:
אמר לו: תן לי פירות.													קכו:
אמר לו: אין לי.													קכו:
תן לי קרקע.													קכו:
אין לי.													קכו:
תן לי בהמה.													קכו:
אין לי.													קכו:
תן לי כרים וכסתות.													קכו:
אין לי.													קכו:
הפשיל כליו לאחוריו, והלך לביתו בפחי נפש.													קכו:
לאחר הרגל נטל בעל הבית שכרו בידו, ועמו משוי שלשה חמורים, אחד של מאכל ואחד של משתה ואחד של מיני מגדים, והלך לו לביתו.													קכו:
אחר שאכלו ושתו נתן לו שכרו. אמר לו: בשעה שאמרת לי תן לי שכרי ואמרת אין לי מעות במה חשדתני?													קכו:

Talmud Navigator

◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:		■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
שבת-מפנין	מימרא	מאן דאמר												
	אמרתי: שמא פרקמטיא בזול נודמנה לך, ולקחת בהן.													קבו:
	ובשעה שאמרת לי תן לי בהמה ואמרתני? ובהמה במה חשדתני?													קבו:
	אמרתי: שמא מושכרת ביד אחרים.													קבו:
	בשעה שאמרת לי תן לי קרקע ואמרתני? וקרקע במה חשדתני?													קבו:
	אמרתי: שמא מושכרת ביד אחרים היא.													קבו:
	ובשעה שאמרתני? ופירות במה חשדתני?													קבו:
	אמרתי: שמא אינן מעושרות.													קבו:
	ובשעה שאמרתני? ופירות במה חשדתני?													קבו:
	אמרתי: שמא הקדיש כל נכסיו לשמים.													קבו:
	אמר ליה: העבודה, כך היה הדרתני כל נכסי בשביל הורקנוס בני שלא עסק בתורה, וכשבאתי אצל חברי בדרום התירו לי כל נדרי. ואתה, כשם שדנתני לזכות - המקום ידן אותך לזכות.													קבו:
	מעשה בחסיד אחד שפדה ריבה אחת בת ישראל, ולמלון השכיבה תחת מרגלותיו	תנו רבנן:												קבו:
	למחר ירד וטבל ושנה לתלמידיו ואמר להם בשעה שהשכבתיה תחת מרגלותי במה חשדתני?													קבו:
	אמרנו: שמא יש בנו תלמיד שאינו בדוק לרבי.													קבו:
	בשעה שירדתי וטבלתי במה חשדתני?													קבו:
	אמרנו: שמא מפני טורח הדרך אירע קרי לרבי.													קבו:
	אמר להם: העבודה, כך היה. ואתם, כשם שדנתוני לכף זכות - המקום ידן אתכם לכף זכות.													קבו:
	פעם אחת הוצרך דבר אחד לתלמידי חכמים אצל מטרוניתא אחת, שכל גדולי רומי מצויין אצלה.	תנו רבנן:												קבו:
	אמרו: מי ילך?													קבו:
	אמר להם רבי יהושע: אני אלך.	[רבי יהושע]												קבו:
	הלך רבי יהושע ותלמידיו, כיון שהגיע לפתח ביתה חלץ תפיליו ברחוק ארבע אמות, ונכנס ונעל הדלת בפניהן.													קבו:
	אחר שיצא ירד וטבל, ושנה לתלמידיו ואמר להם בשעה שחלצתי תפילין במה חשדתני?	[רבי יהושע]												קבו:
	אמרנו: כסבור רבי לא יכנסו דברי קדושה במקום טומאה.													קבו:
	בשעה שנעלתי במה חשדתני?	[רבי יהושע]												קבו:
	אמרנו: שמא דבר מלכות יש בינו לבינה.													קבו:
	בשעה שירדתי וטבלתי במה חשדתני?	[רבי יהושע]												קבו:
	אמרנו: שמא ניתנה צינורא מפיה על בגדיו של רבי.													קבו:
	אמר להם: העבודה, כך היה. ואתם, כשם שדנתוני לזכות - המקום ידן אתכם לזכות.													קבו:
	מפנין תרומה טהורה וכו'.													קבו:
	פשיטא													קבו:

<p> ◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key: </p>		<p> ■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>												
שבת-מפנין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לא צריכא, דמנחה ביד ישראל. מהו דתימא: כיון דלא חזיא ליה - אסור, קא משמע לן: כיון דחזיא לכהן - שפיר דמי.	ודמאי												◊	קבו:
דמאי, הא לא חזי ליה?													⚡	קבו:
כיון דאי בעי, מפקר ליה לנכסיה והוה עני, וחזיא ליה - השתא נמי חזי ליה.													◊	קבו:
מאכילין את העניים דמאי ואת האכסניא דמאי.	דתנן:												!	קבו:
איין מאכילין את העניים דמאי ואת האכסניא דמאי	ואמר רב הונא תנא, בית שמאי:												◊	קבו:
מאכילין את העניים דמאי ואת האכסניא דמאי.	בית הלל:												◊	קבו:
ומעשר ראשון שניטלה תרומתו וכו'.													■	קבו:
פשיטא													⚡	קבו:
לא צריכא שהקדימו בשבולים, ונטלה הימנו תרומת מעשר, ולא נטלה הימנו תרומה גדולה.													!	קבו:
מעשר ראשון שהקדימו בשבולין - פטור מתרומה גדולה, שנאמר (במדבר יח) והרמתם ממנו תרומת ה' מעשר מן המעשר מעשר מן המעשר אמרתי לך, ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן המעשר.	וכי הא דאמר רבי אבהו אמר ריש לקיש:												!	קבו:
אי הכי אפילו הקדימו בכרי נמי ליפטך	רב פפא לאביי:												⚡	קבו:
עליך אמר קרא (במדבר יח) מכל מתנתכם תרימו וגו'.	אמר ליה: [אביי]												!	קבו:
ומה ראית?	[רב פפא]												⚡	קבו:
האי אידגן, והאי לא אידגן.	[אביי]												!	קבו:
ומעשר שני וכו'.													■	קבו:
פשיטא													⚡	קבו:
לא צריכא, שנתן את הקרן ולא נתן את החומש, הא קא משמע לן - דאין חומש מעכב.													!	קבו:
והתורמס היבש כו'.													■	קבו:
דווקא יבש, אבל לח - לא.													◊	קבו:
מאי טעמא?													^	קבו:
כיון דמריר - לא אכלה.													!	קבו: